

Universitätsbibliothek Paderborn

**Saxonia || Et || Metropolis || Alberti Crantzii || Historici
Doctiss. Sacrae || Theologiæ & Iuris Canonici Doctoris |||
celeberrimi, ac Ecclesiæ Ham-||burgensis quondam
Decani**

Krantz, Albert

Coloniae, 1574

Capvt XXXII.

urn:nbn:de:hbz:466:1-11453

Res Holsatiæ in arcto constitutæ videbatur, quando tanto regi trium regnorum potentissimo accessere vrbes maritimæ, quas & vandalicas à veteri solo dixeré, & quod erat infelicius, Hamburgenses, qui iure suberant comitibus Holsatiæ, ceteris ciuitatibus consensere. Rex omni, quam educere potuit, multitudine, centum millia perhibentur extitisse, vna Sleswicum urbem, & arcem non longinquam Gottorpe curavit obsidere. Henricus comes, qui iuuenum ducū quam poterat curam agens, profectus contendit Hamburgum, ab eius urbis senatu pecuniam mutuam accipere, vt bellum ex integro gereretur. Aderat ex militaribus illi quidam, qui comiti suggesteret, non modò mutuum deposcere: sed omni, qua poterant virtute, suis dominis ferrent supprias, idq; cunctis ciuitibus euocatis, non modò à senatu deposceret. Inuehitur currus, vir ab improspera valetudine iam incuruus, iusque ad prætorium conuenire ciues cum patribus. Stabant ad fores prætorij sui viri consulares: ab altera ciues pontem & domum iudicij ad contermina decurrentis aquæ impleuerunt: Medius comes in currus manens, cunctos quām poterat magna voce commonuit: Cernerent quām iusta causa domini sui laborarent, & in quām angustum res eorum sint perductæ. Ostendit quid amiserint, quid bello impenderint: Suadet, prospiciant sibi ciues in tempore: Honor & libertas principum suorum, maximè in illos redundaret: Si (quod absit) principes succumbant regi, actu esse de urbis illius libertate: Proinde orat, vt potius in longinquio, q; ad urbis moenia pugnates, in hoc extrema penè necessitatis articulo principes suos nō deserant: coniuncta esse utrorūq; salutē: quod patiūtur principes,

passuram

passuram urbem. Commouit multitudinem comitis oratio. Erant inter ciues viri, ut diximus, sexaginta, qui publico ciuitatis concilio imminebant, vrgentes, quod ipsi statuerent. Senatus respondit: Magnam rem geri, multum ab eis deposci: tamen communicandū sibi cum ciuibus sermonem. Ingressi prætorium, ostenderant vocatis ciuibus, quod res illa prospiceret: Auertere cupiebant multitudinem, nè recens initam cum rege confederationem primi violarent: sed eam rem communitat texerūt: Videndum nè à priuilegijs discederetur. Quid multa? Ciues propensos in postulationē comitis, & ipse comes, & senatus, satis intellexere. Primo tamen responsō pecuniam exhibuere principibus conferendam in neruum belli, etiam maiore, si vellet, commodandam. Sed comes, vbi ciuium inclinationem accepit, persistit in sua postulatione, vt omni qua possent virtute succurrerent. Iterū ciuibus euocatis in prætorium, prætendit senatus, quibus Imperatorijs priuilegijs ciuitas vteretur, à quibus nullo pacto discedēdum videretur: nam à talibus expeditionibus liberam esse urbem: quis suadeat in antiquam redire seruitutem? Ediuersò ciues obtendunt: Si oppressis dominis, vrgeatur hostili exercitu ciuitas, quid proderūt priuilegia? Hoc nunc conandum, vt subsistant, apud quos in reliquā priuilegia sunt profutura. Obtinuere ciues, vt comiti, quantā possent, auxilia postulanti, pollicerentur: literas quoquā, quas vocant diffidatorias, hostilia nunciantes, regi, & capitī periculum scribi voluerunt. Traduntur illae comiti: cū adhuc demoranti in oppido venit nuncius, captam ciuitatem Sleswicum, ducem Magnopolensem Albertū, qui inerat cum Holsatis, pactum ante ditionem, vt cum suis omnibus qui ducibus militarent, saluis rebus &

corpo-

corporibus, illæsi abirent.

CAPVT XXXIII.

C^omes Henricus, paruuloru^m tutor, instructo curru, properauit consolari eos, qui mœrore tabescabant, nuncio cum literis Hamburgensium assumpto, illos properè sequi iussit. Vbi venit Rendesborg, mœstam cum filijs matrem reperit. Iam arcem Gottorpe, militibus permissam, penè pro derelicta habuere. Assurxit Henricus senior fratrum venienti patruo: à quo, cùm tristis & mœrens videretur, benè sperare iussus, omnia in tuto fore pollicitus est: initium fecisse bonarum rerum. Ostendit literas regi nūciantes hostilia, a futuros quām primū ciues Hamburgenses in armis: Arcem Gottorpe non esse tam facile desperādam: quam armis tueri consideret. Animi æquior factus dux, cùm eis, quas habuit, alis in Gottorpe rediit, literas Hamburgensiu*m* iussit regi perferri. Diffunditur fama, Thietmaros & Hamburgenses, muli is millibus instructos vere properè. Rex literis conspectis, vera esseratus, qua fama diffuderat, contracto suorum concilio, soluendam decreuit obsidionem, ciuitate Sleswico permissa consulibus, sub eis, quas præstiterant, religionibus sacra-mentorum: Copias reduxit, & in oppidum Ekelenforde expugnandum contendit. Non potuit obſistere tantis viribus immunitum oppidulum. Interim obſidione ſoluta, pro impensis expeditionum suarum, Gottorpe, Plone, Haseldorf, Hanrow, ad sexaginta marcharum milia ascendere debita. Initio ille confilio decreuit regimpignus pro ea pecuniae ſumma arces tradere: illo pacto, vt Ericus dux Saxoniae eius nomine teneret, do- nec numerata denuò regi pecunia per duces, iterum du- cibus redderetur. Eas conditiones cùm rex ſubire non detrecta-

